

ikke kan gaa. Derfor vil jeg paa det Hindstændigste anbefale Thinget at blive ved Udvalgets Forslag, som gaar ud paa, at Ordene „Esvangerstab og“ skulde udgaa, fordi det er ganske vist, at der kan ligge en Tilskyndelse til at benytte sig af denne Paragraf, hvor Øvrigheden vil benytte sig af den — en nidkjær Øvrighed vil dog næppe indlade sig paa det — til at paalægge en Børnefader urimelige Udgifter under Moderens længere Esvangerstab. Jeg holder mig altsaa til Flertallets Indstilling og skal tillade mig at anbefale det høie Thing at blive staaende derved.

Formanden: Den ærede 1ste Landsthingsmand for 11te Kredts (Stühr) har Ordet for en kort Bemærkning.

Stühr: Jeg vil kun tillade mig at gjøre den Bemærkning, at jeg ikke tror, jeg har brugt Ordet Belønning; har jeg brugt det, har det i alt Fald været imod, hvad der har været min Tanke. Det har jeg slet ikke tænkt paa, at der skulde gives nogen Belønning, men jeg har tænkt, at man nok kunde gjøre Forskjel paa den mer eller mindre Skyldige, hvis den ærede Taler hellere vil have det Udtryk end værdig og uværdig.

Justitsministeren (M. L. Mann): Jeg skal først bemærke med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 1, at jeg ikke kan have Noget imod det at anføre; de Modifikationer, det gaar ud paa at gjøre i Lovforslaget, ere jo egentlig kun de, at det bestemte fremhæves, at naar Børnet har opnaaet 14 Aars Alderen, skal det paany tages under Overveielse, om der behøves noget yderligere Bidrag til det fra Børnefaderens Side, og saa bliver det altsaa en særlig Sag forsaavidt fra dette Dieblif. Det kan, saaledes som Lovforslaget er affattet, maaste være noget tvivlsomt, hvorledes man har tænkt sig det Forhold, men selv om man betragter det nye Forslag som Noget, der mere skal tydeliggjøre hvad der i Forveien laa i Lovforslaget, har jeg i alt Fald ikke Noget imod det. — Hvad Forslaget til § 2 angaar, skal jeg først bemærke, at naar man har foreslaaet at lade Ordet „Esvangerstab“ udgaa, har jeg opfattet det saaledes, at man egentlig nærmest har gjort det, fordi man var bange for, at det kunde føre for vidt i Retning af Erstatningskrav, naar Ordet „Esvangerstab“ blev staaende. Det er vistnok sandt, som en af de ærede Talere bemærkede, at man ikke har troet, at Forskjellen i Realiteten vilde blive saa stor, idet man er gaaet ud fra, at Øvrigheden næppe vilde gaa ind paa en saadan

Opfattelse, at et Fruentimmer, naar hun maatte finde paa aldeles ikke at ville arbejde fra det Dieblif, hun opdagede at hun var svanger, saa skulde kunne paalægge en Mandsperson at underholde hende i den Tid. Denne Misforstaaelse kunde maaste komme, naar Ordet „Esvangerstab“ blev staaende, og derfor har man ment, at man hellere skulde slette det for saaledes at lukke Døren for Krav, der gif videre end Billighed krævede. Jeg gaar derfor ud fra, at Udvalgets Mening med at foreslaa denne Endring vel egentlig kun har været den, at man vilde undgaa at benytte et Udtryk, der maaste lede til for vidt-gaaende Krav, men ikke egentlig, at man vilde gjøre nogen væsentlig Forandring i den Tanke, Lovforslaget hvilede paa; og set fra det Synspunkt kan jeg heller ikke have Noget imod Endringsforslaget. Hvad angaar det andet Endringsforslag til Paragrafen, nemlig at der skal gjøres Forskjel paa, om vedkommende Fruentimmer har født oftere eller ikke, er min Hovedindvending mod det egentlig den, at det sammenblander moralske Betragtninger med retslige Betragtninger paa en Maade, som jeg ikke tror lader sig gennemføre. Hvad der har været Tanken i Lovforslaget paa dette Punkt er, at det med Hensyn til denne Materie er et Retssprincip i vor Lovgivning, at et Fruentimmer kan forlange Halvdelen af Omkostningerne ved Børnets Underhold af Manden. Nu har jeg tænkt mig, at den naturlige Konsekvens af denne Grundtanke var at udtrykke hendes Ret til ogsaa at forlange Halvdelen af de Udgifter refunderede af Manden, som selve Børnefødselen medførte. Det er, forekommer det mig, kun en videre Følge af den samme Tanke, nemlig at Kvinden er berettiget til at forlange Halvdelen erstattet af Manden for Følgerne af deres Feiltrin, som de jo efter Loven maa anses for at være lige skyldige i begge To. Derimod tror jeg ikke, at det gaar an her at komme ind paa en Afveien af den større eller mindre moralske Skyld. Den Diskussion, der har været ført her i Dag, har i Birteligheden tilstrækkelig vist, at der kan ansøres overmaade mange Betragtninger i denne Henseende. En første Fødsel er ikke altid ensbetydende med, at det er en forført Kvinde, der føder, eller en Kvinde, der er forført af en Bedrager, og den, der har født oftere, er heller ikke altid at betragte som saa moralsk forkastelig, som det maaste ved første Dickast kunde synes. Disse moralske Betragtninger, hvorved man vil afveie Kravene efter vedkommende Personers Værd, tror jeg ikke har hjemme i denne Materie. Hvis man anerkender Rigtigheden af det Grundprincip,